

“मीठ बच्चे – तिमीलाई अहिले भगवान (अल्लाह) मिल्नुभएको छ त्यसैले सुल्टो बन अर्थात् आफूले आफूलाई आत्मा सम्भ्र, देह सम्भ्रिनु नै उल्टो बन्नु हो।”

प्रश्न:- कुन एक कुरालाई बुझ्नेवाला बेहदको वैरागी बन्न सक्छ ?

उत्तर:- पुरानो दुनियाँ अहिले होपलेस (निराश) छ, कब्रिस्तान बन्नु छ, यो कुरा बुझ्यौ भने बेहदको वैरागी बन्न सक्छौ। तिमी जान्दछौ- अहिले नयाँ दुनियाँ स्थापना भइरहेको छ। यस रुद्र ज्ञान यज्ञमा सारा पुरानो दुनियाँ स्वाहा हुनु छ। यही एउटा कुराले तिमीलाई बेहदको वैरागी बनाउनेछ। तिम्रो दिल यस कब्रिस्तानबाट निस्किसकेको छ।

ओम् शान्ति । वास्तवमा हो डबल ओम् शान्ति किनकि दुई आत्माहरू छन्। दुवै आत्माहरूको स्वधर्म हो शान्ति । बाबाको पनि स्वधर्म हो शान्ति । बच्चाहरू त्यहाँ शान्तिमा रहन्छन्, त्यसलाई भनिन्छ शान्तिधाम । बाबा पनि त्यहाँ रहनुहुन्छ । बाबा त सधैं पावन हुनुहुन्छ । अरू जति पनि मनुष्य मात्र छन्, ती पुनर्जन्म लिएर अपवित्र बन्छन् । बाबाले बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ – प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भ्र । आत्माले जान्दछ- परमपिता परमात्मा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, शान्तिका सागर हुनुहुन्छ, उहाँको महिमा छ । उहाँ सबैका बाबा हुनुहुन्छ र सबैका सद्गतिदाता पनि हुनुहुन्छ । त्यसैले सबैको बाबाको वर्सामाथि हक अवश्य लाग्छ । बाबाबाट वर्सा के मिल्छ ? बच्चाहरू जान्दछन्- बाबा हुनुहुन्छ नै स्वर्गका रचयिता, त्यसैले अवश्य स्वर्गको वर्सा नै दिनुहुन्छ, दिनुहुन्छ पनि अवश्य नर्कमा । नर्कको वर्सा रावणले दिएको हो । यस समय सबै नर्कवासी छन् । त्यसैले अवश्य वर्सा रावणबाट मिलेको छ । नर्क र स्वर्ग दुवै छन् । यो कसले सुन्छ ? आत्माले । अज्ञान कालमा पनि सबै कुरा आत्माले गर्दछ, तर देह-अभिमानको कारण सम्भ्रिन्छन्- शरीरले सबै कुरा गर्दछ । मेरो स्वधर्म हो शान्ति, यो भुल्छन् । हामी शान्तिधाममा रहनेवाला हौं । यो पनि सम्भ्राउनुपर्छ सत्यखण्ड नै फेरि भूटो खण्ड बन्दछ । भारतवर्ष सचखण्ड थियो फेरि रावणराज्य नै भूटो खण्ड पनि बन्दछ । यो त सामान्य कुरा हो । मानिसहरूले किन बुझ्न सक्दैनन् ! किनकि आत्मा तमोप्रधान बनेको छ, जसलाई पत्थरबुद्धि भनिन्छ । जसले दुनियाँलाई स्वर्ग बनाउनुभयो, पूज्य बनाउनुभयो, उहाँलाई नै फेरि पुजारी बनेर गाली दिन्छन् । यसमा पनि कसैको दोष छैन । बाबाले बच्चाहरूलाई सम्भ्राउनुहुन्छ, यो ड्रामा कसरी बनेको छ । कसरी पूज्यबाट पुजारी बने । बाबाले सम्भ्राउनुहुन्छ- आज भन्दा ५ हजार वर्ष पहिले यहाँ आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, हिजोको कुरा हो । तर मनुष्यले बिलकुल भुलेका छन् । यो शास्त्र आदि सबै भक्तिमार्गको लागि बसेर बनाएका हुन् । शास्त्र हो नै भक्तिमार्गको लागि, न कि ज्ञानमार्गको लागि । ज्ञानमार्गको शास्त्र बन्दैन । बाबा नै कल्प-कल्प आएर बच्चाहरूलाई ज्ञान दिनुहुन्छ, देवता पदको लागि । बाबा पढाइ पढाउनुहुन्छ फेरि यो ज्ञान प्रायः लोप हुन्छ । सत्ययुगमा कुनै शास्त्र हुँदैन किनकि त्यो त हो ज्ञानमार्गको प्रारम्भ । २१ जन्मको लागि बेहदको बाबाबाट बेहदको वर्सा मिल्छ, पछि फेरि रावणको वर्सा मिल्छ अल्पकालको लागि । जसलाई संन्यासीहरू काग विष्टा समान सुख भन्छन् । दुःख नै दुःख छ, यसको नाम नै दुःखधाम हो । कलियुग भन्दा पहिले हुन्छ द्वापर, त्यसलाई भनिन्छ अर्ध दुःखधाम । यो हो फाइनल दुःखधाम । आत्मा नै ८४ जन्म लिन्छ, तल उत्रिन्छ । बाबाले सिँढी चढाउनुहुन्छ किनकि चक्र अवश्य फिर्नुपर्छ । नयाँ दुनियाँमा देवी-देवताहरूको राज्य थियो । दुःखको नाम निशान थिएन, यसैले देखाउँछन् सिंह-बाखा संग-सँगै पानी पिउँछन् । त्यहाँ हिंसाको कुनै कुरा नै थिएन । अहिंसा परमो देवी-देवता धर्म भनिन्छ । यहाँ छ हिंसा । पहिले-पहिले हिंसा हुन्छ काम कटारी चलाउनु । सत्ययुगमा विकारी कोही हुँदैन । उनको त महिमाको गायन छ । लक्ष्मी-नारायणको महिमाको गायन छ- हजुर सम्पूर्ण निर्विकारी... । यो कलियुग हो तमोप्रधान दुनियाँ (आइरन एजेड वर्ल्ड) । यसलाई कसैले पनि स्वर्णिम युग (गोल्डन एज) त भन्न सक्दैन । ड्रामा नै यस्तो बनेको छ । सत्ययुग हो शिवालय । त्यहाँ सबै हुन्छन् पावन, जसको चित्र पनि छ । शिवालय बनाउनेवाला शिवबाबाको पनि चित्र छ । भक्तिमार्गमा उनका अनेक नाम दिएका छन् । वास्तवमा नाम हो एक । बाबाको आफ्नो शरीर त छैन । स्वयम् भन्नुहुन्छ- मैले आफ्नो परिचय दिन वा रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान सुनाउन आउनुपर्छ । मैले आएर तिम्रो सेवा गर्नुपर्छ । तिमीले नै मलाई बोलाउँछौ- हे पतित-पावन आऊ । सत्ययुगमा बोलाउँदैनौ । यस समय सबैले बोलाउँछन् किनकि विनाश सम्मुख खडा छ । जान्दछन्- यो त्यही महाभारत लडाईं हो । फेरि

आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना हुन्छ । बाबा पनि भन्नुहुन्छ— म राजाहरूका राजा बनाउन आएको छु । आजभोलि त महाराजा, बादशाह आदि छैनन् । अहिले त प्रजाको प्रजा माथि राज्य छ । बच्चाहरूले सम्झन्छन्— हामी धनवान् थियौं । हीरा-जुहारतका महलमा थिए । नयाँ दुनियाँ थियो फेरि नयाँ नै पुरानो बनेको हो । हरेक चीज पुरानो त हुन्छ नै । जसरी घर नयाँ बनाउँछन् फेरि अन्त्यमा त आयु कम हुँदै जान्छ । भनिनेछ— यो नयाँ हो, यो आधा पुरानो हो, यो मध्यम हो । हरेक चीज सतो, रजो, तमो हुन्छ । भगवानुवाच छ नि । भगवान् अर्थात् भगवान् । भगवान् कसलाई भनिन्छ, यो पनि जान्दैनन् । राजा, रानी छैनन् । यहाँ छन् राष्ट्रपति, प्रधानमन्त्री र उनका धेरै मन्त्रीहरू... सत्ययुगमा हुन्छन् यथा राजा रानी... फरक त बाबाले बताउनुभएको छ । सत्ययुगको जो मालिक हुन्छन् उनका मन्त्री, सल्लाहकार हुँदैनन् । आवश्यकता नै हुँदैन । यस समय नै शिवबाबाबाट तागत प्राप्त गरेर त्यो पद पाउँछन् । यस समय बाबाबाट उँच राय मिल्छ, जसबाट उँच पद पाउँछन् । फेरि कसैसँग राय सल्लाह लिँदैनन् । त्यहाँ मन्त्री (वजीर) हुँदैनन् । मन्त्री त तब हुन्छन् जब वाममार्गमा जान्छन् । अक्कल नै चट हुन्छ ।

मूल कुरा हो विकारको । देह-अभिमानबाट नै विकार पैदा हुन्छ । त्यसमा काम विकार हो नम्बरवन । बाबा भन्नुहुन्छ— यो काम महाशत्रु हो, त्यसमाथि विजय प्राप्त गर्नु छ । बाबाले धेरै पटक सम्झाउनुभएको छ— आफूलाई आत्मा सम्भ । राम्रा र खराब संस्कार आत्मामा नै हुन्छन् । यहाँ नै विकर्मको सजाय भोग्नुपर्ने हुन्छ, सत्ययुगमा होइन । त्यो हो सुखधाम । बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई सुखधाम, शान्तिधामका निवासी बनाउनुहुन्छ । बाबा प्रत्यक्ष (डाइरेक्ट) आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ । सबैलाई भन्नुहुन्छ— आत्मा निश्चय बुद्धि बनेर बस, देह-अभिमान छोड । यो देह विनाशी हो, तिमी अविनाशी आत्मा हौ । यो ज्ञान अरू कसैमा पनि छैन । ज्ञान नभएकोले भक्तिलाई नै ज्ञान सम्भे । अब तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ— भक्ति अलग हो, ज्ञानबाट त सद्गति हुन्छ । भक्तिको सुख हो अल्पकालको लागि किनकि पाप आत्मा बन्छन्, विकारमा जान्छन् । आधा कल्पको लागि बेहदको वर्सा मिल्यो, त्यो पूरा भयो । अब फेरि बाबा वर्सा दिन आउनुभएको छ, जसमा पवित्रता, सुख, शान्ति सबै मिल्छ । बच्चाहरूले जान्दछन्— यो दुनियाँ त कब्रिस्तान बन्नु नै छ । अब यस कब्रिस्तानबाट दिल हटाएर परिस्तान नयाँ दुनियाँसँग ममत्व लगाऊ । जसरी लौकिक पिताले नयाँ घर बनाउँछन् भने बच्चाहरूको बुद्धियोग पुरानो घरबाट निस्केर नयाँ घरमा लाग्छ । अफिसमा बसेको छ भने पनि बुद्धि नयाँ घरमा नै हुन्छ । त्यो हो हदको कुरा । बेहदका बाबा त नयाँ दुनियाँ स्वर्ग रचिरहनुभएको छ । भन्नुहुन्छ, अब पुरानो दुनियाँबाट सम्बन्ध तोडेर एक म बाबासँग जोड । तिम्रो लागि नयाँ दुनियाँ स्वर्ग स्थापना गर्न आएको छु । अब यो सारा पुरानो दुनियाँ यस रुद्र यज्ञमा स्वाहा हुनु छ । यो सारा वृक्ष तमोप्रधान जीर्ण भइसकेको छ । अब फेरि नयाँ बन्नु छ । त्यसैले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यो हो नयाँ दुनियाँको कुरा । जसरी मनुष्य बिरामीमा पनि निराश हुन्छन् । सम्झन्छन् यिनलाई बच्न मुश्किल छ । त्यस्तै दुनियाँ पनि अब होपलेस (निराश) छ । कब्रिस्तान बन्नु छ फेरि यसलाई याद किन गर्नुपर्ने । यो हो बेहदको संन्यास । ती हठयोगी संन्यासी केवल घरबार छोडेर जान्छन् । तिमी पुरानो दुनियाँको नै संन्यास गर्दछौ । पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँ हुन पुग्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म त आज्ञाकारी सेवक हुँ । म बच्चाहरूको सेवामा आएको छु । मलाई बोलाएका छन्— बाबा हामी पतित बनेका छौं, हजुर पतित दुनियाँ र पतित शरीरमा आउनुहोस् । निमन्त्रण हेर कस्तो दिन्छन् ! पतित बनाउनेवाला रावण हो जसलाई जलाइरहन्छन् । यो धेरै ठूलो दुश्मन हो । जबदेखि यो रावण आयो, तिमीलाई आदि-मध्य-अन्त्य दुःख मिलेको छ । विषय सागरमा गोता खाइरहन्छन् । अब बाबा भन्नुहुन्छ— विष (विकार) छोडेर ज्ञान अमृत पिऊ । आधाकल्प रावण राज्यमा तिमी विकारको कारण कति दुःखी बनेका छौ । यति अभिमानी बन्छन् जो बसेर गाली दिन्छन् । गाली पनि यति दिन्छौ— कमाल गछौं, जसले तिमीलाई पावन विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ, उहाँलाई सबैभन्दा धेरै गाली दिन्छौ । मनुष्यलाई त भन्छौ— ८४ लाख योनिहरू अनि मलाई सर्वव्यापी भनिदिन्छौ । यो पनि ड्रामा हो । तिमीलाई हाँसोमा सम्झाउँछु । राम्रो र नराम्रो संस्कार-स्वभाव आत्मामा नै हुन्छन् । आत्माले भन्छ— हामी ८४ जन्म भोग्छौं । आत्मा नै एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ । यो पनि अहिले बाबाले सम्झाउनुभएको छ । ड्रामाको योजना अनुसार फेरि बाबा नै आएर जो उल्टा भएका छन्

तिनलाई सुल्टा बनाउनुहुन्छ । मीठा-प्यारा बच्चाहरूलाई बाबा भन्नुहुन्छ— यहाँ तिमी उल्टो भएर नबस । आफूलाई आत्मा सम्झ । अब तिमीलाई ईश्वर (अल्लाह) बाबा मिल्नुभएको छ, जसले सुल्टो बनाउनुहुन्छ । रावणले उल्टो बनाउँछ । फेरि सुल्टो बन्नाले तिमी सीधा खडा हुन सक्छौ । यो एक नाटक हो । यो ज्ञान बाबाले नै बसेर बताउनुहुन्छ । भक्ति, भक्ति हो । ज्ञान, ज्ञान हो । भक्ति बिलकुल अलग छ । भनिन्छ एक तलाऊ छ, जहाँ स्नान गर्नले परी बन्छन् । फेरि भन्छन् पार्वतीलाई अमरकथा सुनाए । अहिले तिमी अमरकथा सुनिरहेका छौ । केवल एक पार्वतीलाई अमरकथा सुनाएको हो र ! यो त बेहदको कुरा हो । अमरलोक हो सत्ययुग, मृत्युलोक हो कलियुग । यसलाई काँडाको जंगल भनिन्छ । बाबालाई जान्दैनन् । भन्छन् पनि परमपिता परमात्मा, हे भगवान् । तर जान्दैनन् । तिमी पनि जान्दैनथ्यौ । तिमीलाई बाबाले आएर सुल्टो बनाउनुभएको छ । भगवान्लाई अल्लाह भनिन्छ । भगवान्ले पढाएर भगवान् भगवती पद दिनुहुन्छ । तर भगवान् एक हुनुहुन्छ । यिनलाई (लक्ष्मी-नारायण) भगवान् भगवती भनिदैन । यी त पुनर्जन्ममा आउँछन् नि । मैले नै यिनीहरूलाई पढाएर दैवी गुणवाला बनाएको हुँ ।

तिमी सबै भाइ-भाइ हो । बाबाको वर्साको हकदार हो । मानिसहरू त घोर अँध्यारोमा छन् । आसुरी सम्प्रदाय त हो । भनिन्छ— कलियुग त अझै बच्दै छ (साना बच्चाहरू जसरी घुँडाको बलमा हिड्नु), सम्झन्छन् अझै धेरै वर्ष बाँकी छ । कति अज्ञान अन्धकारमा सुतेका छन् । यो पनि खेल हो । उज्यालोमा दुःख हुँदैन, अँध्यारो रातमा दुःख हुन्छ । यो पनि तिमी नै सम्झन्छौ अनि सम्झाउन सक्छौ । सबैभन्दा पहिले त हरेक मनुष्यलाई बाबाको परिचय दिनु छ । दुई पिता त हरेकका हुन्छन् । हदका पिताले हदको सुख दिन्छन्, बेहदका बाबाले बेहदको सुख दिनुहुन्छ । शिवरात्रि मनाउँछन् भने अवश्य बाबा आउनुहुन्छ स्वर्ग स्थापना गर्न । जुन स्वर्ग बितिसकेको छ, त्यो फेरि स्थापना गरिरहनुभएको छ । अहिले हो तमोप्रधान दुनियाँ, नर्क । ड्रामा प्लान अनुसार जब एक्युरेट समय हुन्छ तब फेरि म आएर आफ्नो पार्ट बजाउँछु । म त हुँ निराकार । मलाई मुख त अवश्य चाहिन्छ । साँडेको मुख कहाँ लिन्छु र ! मैले मुख यिनको लिन्छु, जो धेरै जन्मको अन्तमा वानप्रस्थ अवस्थामा छन् । यिनमा प्रवेश गर्छु, यिनले आफ्नो जन्मलाई जान्दैनन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जसरी बाबा डाइरेक्ट आत्माहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ, त्यस्तै स्वयम्लाई आत्मा निश्चय गर्नु छ । यस कब्रिस्तानबाट ममत्व निकाल्नु छ । यस्तो संस्कार धारण गर्नु छ जसले गर्दा कहिल्यै विकर्मको सजाय भोग्न नपरोस् ।
- २) जसरी बाबा ड्रामामा अटल हुनुको कारण कसैलाई पनि दोष दिनुहुन्न, गाली दिने अपकारीमाथि पनि उपकार गर्नुहुन्छ, यस्तै बाबा समान बन्नु छ । यस ड्रामामा कसैको दोष छैन, यो एक्युरेट बनेको छ ।

वरदानः— मालिकपनको स्मृतिद्वारा मनमनाभवको स्थिति बनाउनेवाला मास्टर सर्वशक्तिमान् भव

सधैं यही स्मृति इमर्ज रूपमा रहोस्— म आत्मा गराउनेवाला हुँ, मालिक हुँ, विशेष आत्मा मास्टर सर्वशक्तिमान् हुँ— यस मालिकपनको स्मृतिबाट मन-बुद्धि र संस्कार आफ्नो नियन्त्रणमा रहनेछ । म अलग हुँ, मालिक हुँ— यस स्मृतिबाट मनमनाभवको स्थिति सहज बन्नेछ । यही अलग हुने अभ्यासले कर्मातीत बनाउनेछ ।

स्लोगनः— ग्लानि वा विघ्नलाई सहन गर्नु र समाहित गर्नु अर्थात् आफ्नो राजधानी निश्चित गर्नु ।

✽ शब्दार्थः— १. डिस्टर्बेन्स— खलबल, विघ्न, विचलन, हंगामा, अशान्ति, उपद्रव